Lihhawette Hommikul.

(Nach Witschel, pag. 145.)

Au Sull', Issa! rahwas, olgerõõmsad!
Jummal meie ello õiendab.
Päwa tousteb ô ja uddo ka-ub,
Jesus tousis — weel keik walgustab.

Tühja kaljo naal se patto orri
Temma tousmist takka waatma jääb;
Tolmo langend maddo,*) ussisedes,
Omma otsa ommast häbbist nääb.

*) Ess. Mos. ram. 3.

Au Sull', Issa! ma ja taewas hüütke:
„Pimmedusse joud on häwwitud!"
Israeli tempel pohjaks wa-und,
Ue Jesus peale ratanud.

Nüüd uus ello meidki ärratamas,
Jesus surri — ärkas haua sees:
Sest, mis sudab raske talwe-ahhel,
Kui on päike temma üllemees.

Nenda murdis Jesus haua-lukkud,
Woitis ärra surma, põrgogi,
Et keik rahwas ärkaks patto unnest,
Kallaks taewa tele taggasi.

Issa! nüüd Sohhelde woim on wäljas,
Sinno walges pattud warjuta,
Otsekui kest õsel walgo tullest
Pilwed paistwad omma rahhega.

Eesti-Ma-Rahwa Kalender 1819, lk. 20